מחוון למורה

מחוון: "עתה אספה יום אחד ביד שאול": דוד אצל אכיש מלך גת

🚪 **כרטיס כניסה:** 1. את החנית ואת צפחת המים (כו, יב). 2. "אל תשחיתהו": אסור לפגוע במשיח ה' (כו, ט). 3. שאול בירך את דוד, ודוד הלך לדרכו ושאול חזר למקומו (כו, כה). לקבל כל תשובה סבירה; הכרטיס לא נבדק בציון.

1. הסדר הנכון: (1) דוד אומר "אל לבו" שיום אחד ייפול ביד שאול, (2) דוד ואנשיו עוברים לגת, (3) אכיש נותן לדוד את צקלג, (4) דוד פושט על הגשורי, הגזרי והעמלקי, (5) דוד אומר לאכיש שפשט על נגב יהודה.
2. באמת: פשטו על הגשורי, הגזרי והעמלקי (פסוק ח), עמים שישבו בדרום. לאכיש סיפר: "עַל-נֶגֶב יְהוּדָה וְעַל-נֶגֶב הַיְרַחְמְאֵלִי" ועל נגב הקיני, כלומר על העם שלו. אכיש חשב שדוד "הַבְאֵשׁ הִבְאִישׁ בְּעַמּוֹ בְיִשְׂרָאֵל" ולכן יהיה עבד שלו לעולם.
3. שאול רדף אחריו שוב ושוב, גם אחרי שהבטיח בעין גדי, וגם אחרי פרק כו. דוד הבין שבתוך ארץ ישראל הוא לא יהיה מוגן. בפרק כו הוא אמר שמגרשים אותו "מֵהִסְתַּפֵּחַ בְּנַחֲלַת ה'".
4. לאכיש אמר שאין סיבה שעבד ישב בעיר המלוכה עם המלך. לפי הרד"ק, הוא רצה מקום משלו כדי שלא ירגישו בפשיטות שלו, ושתהיה לו ולאנשיו עיר לבדם.
5. כדי שלא יהיו עדים שיספרו לאכיש על מי דוד פשט באמת (פסוק יא). אילו אכיש היה יודע, הוא היה מבין שדוד נאמן לישראל, ודוד ואנשיו היו בסכנה.
6. תשובה טובה: אכיש לא צודק. דוד רק נראה כמו עבד של אכיש, אבל בפועל הוא נלחם באויבי ישראל (הגשורי, הגזרי והעמלקי) ולא פוגע בעמו. הוא מסתיר את האמת כדי לשמור על אנשיו. פסוק אפשרי: "וַיַּעַל דָּוִד וַאֲנָשָׁיו, וַיִּפְשְׁטוּ אֶל-הַגְּשׁוּרִי" או "פָּן-יַגִּדוּ עָלֵינוּ". (ניקוד מוצע: עמדה 1, הסבר 3, פסוק 1.)

פרשנות מסומנת כפרשנות (מתוך ספריא). נוסח הפסוקים ממכון ממרא; שם ה' מובא בכתיב ה'. ממלכתי: שמואל א נלמד בכיתה ז' (יח-כה: יחידת בקיאות לבחירה; כו-כז להעשרה). חמ"ד: לפי מתווה תשפ"ז ספר שמואל א נלמד בכיתה ח', והיחידה מתאימה גם לה; לימוד עם רש"י, רד"ק ומצודת דוד. יש לבדוק מול התכנון השנתי של בית הספר.